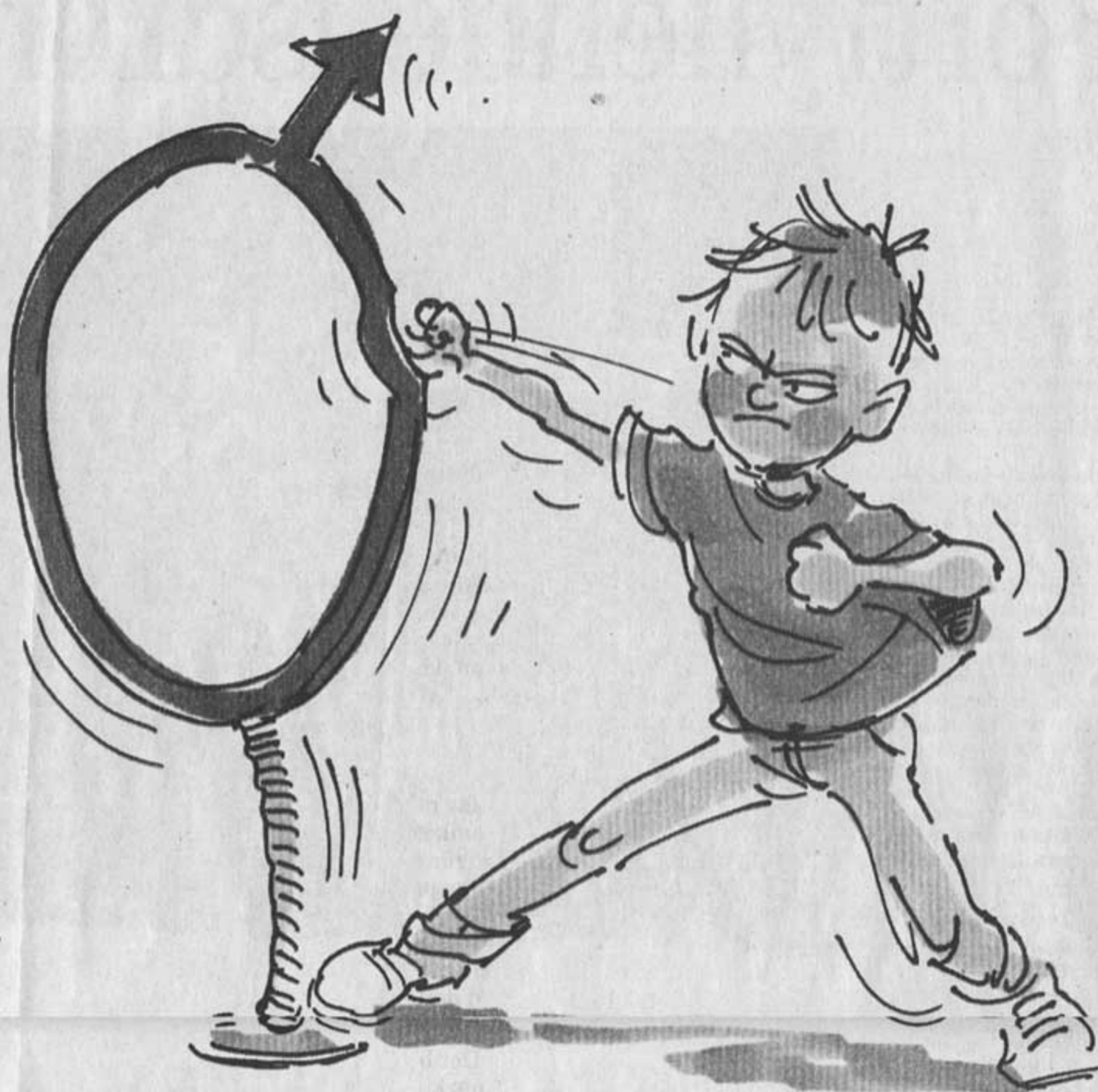

I løbet af 60'erne har vi nedlagt autoriteterne, brændt idolerne, skudt familiebilledet i sænk, udraderet kønsforskellene og afskaffet Gud. Så nu ved ingen rigtig, hvad de skal – især måske ikke de små drenge, som i mangel af en 'rigtig' far vælger voldsvideoens Arnold Schwarzenegger.

Når drenge mangler forbilleder

MORGENPOSTEN
FYENS STIFTSTIDENDES
KRONIK

27. MARTS 1995

Af
CYRIL LYKKEBO-MALKA,
psykoanalytiker,
Odense.

To ti-årige drenge dræbte en to-årig dreng efter at have set filmen 'Barneleg 2'. 'Fjorten-årig invaliderer jævnaldrende med karatespark efter at have følt sig inspireret af en voldsfilm'. 'Rambo'-dræberen begik selvmord efter at have dræbt...

Dette er blot et lille udvalg af de mange avisoverskrifter, vi bliver præsenteret for hver dag, med vold og børn der hovedindhold. Det er det, der får os til at tale om censur af videofilm, om ikke andet så i form af aldersbegrænsning. Det er det, der får os til at beskyldte videoutdelerne for at være moralløse mennesker, der hæmningsløst lejer voldsfilm til mindreårige, uden at ulejlig sig med at bede om legitime.

Det sidste påfund som nu er i mediernes søgelys er ligefrem computerspil!

En fredag for nogle måneder siden i TV 2's Eleva2'en der to drenge på 14-15 år, som fortalte, at de i snit så to voldsfilms om dagen. Spørgsmålene til drengene var meget koncentrerende omkring, hvor spændende det var, hvor inspirerende det var...

Men der var ikke nogen, der spurgte, hvordan det nu kunne gå til, at to drenge på den alder kunne se fire timer film om dagen... Hvor er forældrene? Lægger de ikke mærke til noget? Eller er det, fordi de billiger det? Det må da også gå ud over skolen! Og det vil være svært at være hjemme efter fire timers voldsfilm! Og egentligt: Hvorfor er det så spændende at se voldsfilm? De to børn kunne ikke rigtig give nogen forklaring på det, og det er nok heller ikke dem, vi skal spørge, hvis vi vil have et svar.

Kort sagt: Er vi ikke ved at finde en meget nem løsning på et meget kompliceret problem? Er vi ikke ved at løbe fra vores ansvar?

Måske skal vi lede efter svaret et sted som er lidt ubehageligt for os andre. Se for eksempel: Hvem har de unge drenge identificeret sig med i dagens Danmark? Hvor er faderbilledet blevet af?

Drenge vokser op og bliver hovedsageligt opdraget af kvinder; hele institutionsverden består af kvinder, og selvom der skulle findes en enkelt mand i en børnehaven, må han underlægge sig, for det er kvindernes område! Der er intet galt i, at en dreng lærer at vaske op og gå på indkøb. Det er godt, at en knægt kan være med i det daglige huslige arbejde. Både drenge og piger skal lære, at den del af livet også er vigtig for, at hverdagen i en moderne familie kan fungere.

Men en dreng har også behov for et 'privat område'. Et 'mandeområde'. En dreng har behov for at skyde med skydevåben uden at få dårlig samvittighed over, at folk dør i Bosnien. Det er ikke barnets skyld. Og grunden til krige her i verden er ikke, at børn har leget med skydevåben, mens de var små! Drenge har behov for at lege voldsomt, uden hele tiden at få at vide, at 'Uha, du var dog væmmelig, at du er så vidt, lille ven!'

Piger får rigeligt tilfredsstillet deres pigebehov, fordi de nu engang er omgivet af kvinder i det daglige, men drengene mangler mændene i deres hverdag, de har ingen at identificere sig med hele dagen lang i børnehaven.

En dreng har brug for en mandsperson, et faderbillede, han kan identificere sig med. Have et fællesskab med. Det er ikke det samme for en dreng at bearbejde træ med en kvindelig pædagog, som med en mandlig. En fisketur med mor kan aldrig blive det samme som en fisketur med far! En god slåskamp for sjov med far kan nu være hyggelig. At slå på mor giver nogle helt andre associationer... Endelig: Ved at sætte perler på en snor, og tegne blomster på en eng får drengene ikke afløb for al deres energi; bulderlege med de andre drenge er meget sjovere. Og helt ærligt vil jeg hellere have, at min søn kommer hjem

med et skib i krydsfiner frem for en perlekæde eller en hæklet grydelap, når han har lavet noget fint til os i børnehaven!

Når faderen, eller faderbilledet mangles, savnes eller forvrænges, hvem kan en dreng så identificere sig

“En fisketur med mor bliver aldrig det samme som en fisketur med far. En god slåskamp for sjov med far kan nu være hyggelig. At slå på mor giver nogle helt andre associationer”

med? Hvor finder han så sit faderbillede? Jo... Så må Arnold Schwarzenegger være en udmærket erstatning!

Han har den råstyrke, den mandighed, der skal til. Hvis barnet har et faderbillede i sin hverdag, så er Arnold en ting: Den kæmpende, den hårdt slående, den seje. Og far (eller faderbilledet), er manden i huset. Manden i det virkelige liv. Barnet vil i de fleste tilfælde forstå, at selv om man er en mand, så behøver man ikke at være Schwarzenegger. Det kan være godt med en fed lille slåskamp med far. Det kan ske, at man kan komme op og slås med skolekammeraterne. Men der vil være en naturlig grænse!

Men hvis drengen ingen identificeringsobjekt har, så er sagen anderledes. Så vil aktionshelten både være aktionshelten og faderbillede. Ham der viser, hvordan en mand er. Ham der viser, hvad der er ret og uret. Hvad man må og ikke må. Og i den verden er alt tilladt! De, som er uenige i dette, er tit kvinder. Og dem kan drengen alligevel ikke identificere sig med. Dette bekræfter barnets ide om, at Arnolds måde at bekræfte sin mandighed på er den rigtige. Og så er vi på afveje!

I løbet af 60'erne har vi nedlagt autoriteterne. Brændt idolerne. Skudt familiebilledet i sænk. Udraderet kønsforskellene. Afskaffet Gud. Og nu er der

ingen, der rigtig ved, hvad vi så skal. Mens vi så er i gang med at realisere os selv og dyrke positiv tænkning, bliver vores børn og specielt vores sønner, endnu engang taberne af vores kamp. Vi har ingen værdier at tilbyde dem, ingenting de kan se op til.

Alt dette er rent faktisk en del af problemet og er med til at skabe de frustrerede drenge, vi har i dag – særligt i bysamfundet, hvor der ikke er ret mange mænd, der laver 'mandige' ting sammen med deres børn. En af de bedste måder at genfinde balancen på er at forsøge at tilbyde børnene der sværde, de ikke føler, de har i dag. Vi skal måske til at omprioritere vores liv lidt, således at børnene i stedet for at være en lidt forstyrrende del af vores sparsomme fridage, bliver en positiv og naturlig del af vores hverdag, og hermed ikke har behov for, at se voldsfilm i 4 timer om dagen.

Vi skal give dem så tryk rammer, at selv om de kommer til at se sådanne film, og endnu vigtigere: De vil selv kunne sortere det fra, de skal sortere fra.

Vi må lære drenge at være drenge igen. Vi må give dem lov til at være drenge. Vi bliver nok nødt til at gå et lille stykke vej hen imod den tanke, at en familie bestående af far, mor og børn i en tryk ikke er et nederlag. At man ikke behøver at have en overtaget time manager for at være en succes. At man ikke behøver at 'fravælge' sine børn for at få et godt liv. At det ikke er vanærende, at en af forældrene er hjemmeglæde, heller ikke hvis det er moderen. At en dreng, som ikke kan eller ikke gider strikke, ikke er mindre dreng af den grund... Tværtimod! Og at en dreng, der leger voldsomt med sine kammerater og søskende, ikke nødvendigvis vil udvikle sig til en voldsforbryder!

Mænd og kvinder: Vi vil aldrig blive lige. Vi kan ikke være lige. Hvorfor kæmpe for at blive ens, når naturen nu engang har sørget for, at vi er forskellige, og for at vi kan supplere hinanden, frem for at overtage hinandens områder! Det er da meget mere spændende og udfordrende at leve sammen med en, som er forskellig, frem for en, som er ens... Er det ikke?